

OD ISTOG AUTORA

PONOVO ZAJEDNO

A AKO JE TO IPAK BILO ISTINA

ONA I ON

DRUGAČIJE ZAMIŠLJENA SREĆA

GDE SI?

NEOBIČNO PUTOVANJE GOSPODINA DARDLIJA

SVE ŠTO SMO PREĆUTALI

PRVA NOĆ

PRVI DAN

SEDAM DANA ZA VEČNOST...

MARK LEVI

Prevela sa francuskog
Vesna Cakeljić

■ Laguna ■

Naslov originala

Marc Levy

SEPT JOURS POUR UNE ÉTERNITÉ...

Copyright © 2003 Editions Robert Laffont, S. A. Paris
International Rights Management: Susanna Lea Associates

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Slučaj je oblik koji uzima Bog da
bi prošao neopaženo.*

Žan Kokto

Za Manin

Za Luja

Dan prvi

U početku stvori Bog nebo i zemlju. I bi večer i bi jutro, dan prvi:

Ispružen na krevetu, Lukas je pogledao lampicu svog pejdžera, koja je mahnjito treptala. Zatvorio je knjigu i spustio je pored sebe, potpuno oduševljen. Već treći put u četrdeset osam sati čitao je ovu priču, a po njegovom paklenskom sećanju nikad ga nešto što je pročitao nije toliko razgalilo.

Vrhom prsta je pogladio korice. Ovaj takozvani Hilton ima sve izgleda da postane njegov omiljeni pisac. Ponovo je uzeo delo u ruke, prezadovoljan što ga je neki gost zaboravio u fioci nahtkasne ove hotelske sobe, i precizno naciljavši ubacio ga je u otvoreni kofer na drugom kraju prostorije. Bacio je pogled na mali časovnik, protegnuo se i ustao iz kreveta. „Hajde, diži se i u pokret“, rekao je veselo. Ispred ogledala u ormaru zategnuo je čvor kravate, namestio sako svog crnog odela, uzeo sunčane naočare sa stočića pored televizora i stavio ih u prsni džep sakoa. Pejdzjer pričvršćen za gajku pojasa na pantalonama stalno je vibrirao. Nogom je zatvorio vrata jedinog plakara i prišao prozoru. Razmaknuo je tanke sivkaste i nepomične zavese kako bi osmotrio

unutrašnje dvorište, gde nije bilo ni najmanjeg povetarca da oduva smog koji je prekrivao donji Menhetn i protezao se do granica Trajbeke.* Dan bi mogao biti vreo, Lukas je voleo sunce, ali ko je bolje od njega znao koliko je ono štetno? Zar nije uvek podsticalo razmnožavanje svih vrsta klica i bakterija u sušnim krajevima, zar nije neumoljivije i od Mračnog žeteoca u razdvajanju slabih od jakih? „I bi svetlost!“, pevušio je podižući slušalicu. Zamolio je recepciju da mu pripremi račun jer je njegovo putovanje u Njujork maločas skraćeno, a zatim je izašao iz sobe.

Na kraju hodnika isključio je alarm na vratima koja su vodila na požarne stepenice.

Stigavši u dvorištanice, izvadio je knjigu iz kofera, koji je potom zavrtla u veliki kontejner za đubre i laganim korakom krenuo niz uličicu.

U malom sokaku Sohoa,** pokrivenom razvaljenom kaldrmom, Lukas je žudnim okom zurio u balkončić od kovanog gvožđa, koji je odolevao iskušenju da se sruši samo zahvaljujući otporu dve zarđale zakovice. Stanarka na trećem spratu, mlada manekenka preterano izvajanih grudi, drsko obnaženog stomaka i punih napućenih usana, upravo se udobno namestila u ležaljci, ne sluteći ništa, i baš tako je bilo odlično. Za nekoliko minuta (ako ga vid nije varao, a nikad ga nije varao) zakovice bi mogle da popuste. Krasotica bi tada završila tri sprata niže, skrhanog tela. Krv koja bi joj potekla iz uha u rupe kaldrme naglasila bi izraz užasa na njenom licu. To slatko lice ostalo bi tako zaleđeno sve dok se ne raspadne u borovom sanduku, gde bi porodica zatvorila

* *TriBeCa*, kvart na jugu Menhetna. (Prim. aut.) Ime je slogovna skraćena od: *Triangle Below Canal Street*. (Prim. prev.)

** *SoHo* je skraćena od *South of Houston Street*; kvartu na donjem Menhetnu. (Prim. prev.)

mladu damu pre nego što bi sve spustila pod mermernu ploču uz nekoliko galona jalovih suza. Trice i kućine, sve bi to zauzelo najviše četiri loše sastavljena retka u lokalnim novinama i koštalo upravnika zgrade tužbe. Rukovodilac tehničke službe u opštini izgubio bi posao (uvek je potreban žrtveni jarac), neko od njegovih pretpostavljenih gurnuo bi taj slučaj pod tepih, zaključivši kako bi nesreća prerasla u tragediju da su se ispod balkončića zatekli prolaznici. To- bože, ima Boga na ovoj zemlji, a na kraju krajeva, upravo je to bio Lukasov glavni problem.

Dan je mogao započeti sjajno da u tom ljupkom stanu nije zazvonio telefon i da glupača koja je tu živela nije zaboravila mobilni u kupatilu. Praznoglava guska ustade iz ligeštula da ga donese: definitivno ima više memorije na flešu nego u mozgu manekenke, pomisli Lukas razočarano.

Lukas stisnu zube i vilice mu zaškrgetaše poput ralja đubretarskog kamiona od koga se tresla cela ulica dok je nailazio prema njemu. Uz oštar i strašan prasak metalna skalamerija se odvali sa fasade i stropošta se. Na spratu niže eksplozija prozor, razbijen u paramparčad komadom ograde. Džinovski mikado od zarđalih gvozdjenih gređica, sa trogloditskim naseobinama bakterija tetanusa, obruši se na trotoar. Lukasovo oko ponovo sevnu, zaoštrena metalna letvica vrtoglavom brzinom polete ka tlu. Ako bi se njegovi munjeviti proračuni pokazali tačnim, a još uvek jesu, ništa nije izgubljeno. On nehajno krenu niz uličicu, primoravajući vozača kamiona da smeće da uspori. Gređica prošiše kabinom đubretarca i zabi se šoferu u grudi, vozilo napravi jeziv nagli zaokret. Dva đubretara, zakačeni na zadnjoj platformi, ne stigoše ni da kriknu: jednog proguta razjapljenom čeljust skipa i odmah ga zgnječiše mandibule koje su nepokolebljivo nastavile da rade, drugi bi odbačen napred i uzdužno kliznu

po makadamu, nepomičan. Prednja osovina vozila pređe mu preko noge.

Dodž u jurnjavi udari u stub ulične svjetiljke i odbaci ga u vazduh. Sada ogoljeni električni kablovi za napajanje dođoše na dobru ideju da se otpraćakaju do slivnika duž trotoara, punog prljave vode. Pljusak varnica najavi zastrašujući kratak spoj, koji zahvati ceo stambeni blok. Svi semafori u kraju se pogasiše, a njihova svetla pocrneše kao Lukasovo odelo. Iz daljine se već začu prasak prvih udesa na raskrsnicama ostavljenim na milost i nemilost. Na uglu Krozbijske i Spring ulice, sudar poludelog kamioneta i žutog taksija bio je neizbežan. Bočno pogoden, *Yellow Cab* se zabi u prodavnicu Muzeja moderne umetnosti. „Još jedna instalacija za njihov izlog“, promrmlja Lukas. Prednja osovina kamiona je zajahala jedan parkirani automobil, pa sada slepi farovi behu upereni ka nebu. Teški kontejner kamiona se izvi uz zaglušujuće cepanje limarije, pa leže na bok. Onda poče da povraća tone smeća iz ogromne utrobe i tepih đubreta prekri pločnik. Buku vrhunski okončane drame zamenila je mrtva tišina. Sunce je mirno nastavilo svoj put ka zenitu, vrelna njegovih zraka ubrzo će preobraziti vazduh četvrti u kužni smrad.

Lukas je popravio kragnu košulje, vraški se užasavao da mu špicevi vire iz sakoa. Posmatrao je razmere katastrofe. Njegov sat je pokazivao jedva devet i počinjao je, konačno, veoma lep dan.

Glava taksiste ležala je na volanu pritiskajući sirenu koja je horski odjekivala sa rogom tegljača u njujorškoj luci, tako lepom mestu kada je sunčano vreme, kao ove nedelje u kasnu jesen. Lukas je išao baš tamo. Odatle helikopter treba da ga prebaci na aerodrom *La Guardia*, a njegov avion poleće za šezdeset šest minuta.

*

Pristanište 80 trgovačke luke San Francisko bilo je pusto. Zofija je polako spustila slušalicu i izašla iz telefonske govornice. Zaškiljivši od prejake svetlosti, osmotrila je dok preko puta. Tamo se roj ljudi vrzmao oko ogromnih kontejnera. Dizaličari smešteni visoko na nebu usmeravali su iz svojih gondola suptilni balet strela što su se okomito ukrštale ka ogromnom teretnom brodu koji je isplovljavao put Kine. Zofija uzdahnu, ni uz najveću volju na svetu nije mogla sve sama. Imala je mnoge talente, ali ne i sveprisutnost.

Magla je već prekrivala kolovoz mosta Golden gejt, i samo su vrhovi naslaganog tovara izvirivali iznad gustog oblaka koji je postepeno zaposedao zaliv. Za nekoliko trenutaka sve lučke aktivnosti trebalo bi da budu obustavljene zbog nedovoljne vidljivosti. Zofija, prelepa u uniformi šefa obezbeđenja, imala je vrlo malo vremena da ubedi sindikalne poslovođe da prekinu rad svojih dokera plaćenih po satu. Kad bi samo umela da se naljuti!... Život svakog čoveka ipak bi morao da bude vredniji od nekoliko na brzinu natovarenih sanduka; ali ljudi se ne mogu menjati tako brzo, inače ona ne bi morala da bude tu.

Zofiji se dopadala atmosfera koja je vladala na dokovima. Tamo je uvek imala nekog posla. Kao da se sva beda sveta sjatila u senci bivših skladišta. Nastanili su ih beskućnici, slabo zaštićeni od jesenjih kiša, ledenih vetrova koje bi Tihi okean naneo nad grad čim zazimi, i policijskih patrola koje nisu mnogo volele da zalaze u ovu neprijateljsku zabit, bez obzira na vremenske prilike.

„Manka, zaustavite ih!“

Stasiti čovek se pravio da je ne čuje. Na velikom notesu koji je prislonio na stomak zapisivao je registarski broj kontejnera koji se uzdizao u nebo.

„Manka! Ne terajte me da pišem prijavu, uzmite radio i naredite da prekinu s radom, odmah!“ nastavi Zofija. „Vidljivost je manja od osam metara i dobro znate da ste ispod deset već morali da zviždite za prestanak.“

Poslovođa Manka je parafirao stranicu i pružio ju je mladom pokazivaču koji mu je pomagao. Zatim mu rukom dade znak da se udalji.

„Ne smete da stojite ispod tovara, u opasnoj ste zoni: kad se otkači, nema vam spasa!“

„Da, ali nikad se ne otkači. Manka, jeste li me čuli?“, insistirala je Zofija.

„Nemam laserski nišan u oku, koliko znam!“, gundao je čovek češkajući se iza uha.

„Ali vaš prkos je precizniji od svakog daljinomera! Ne pokušavajte da dobijete na vremenu, zatvorite ovu luku odmah, pre nego što bude prekasno.“

„Radite ovde već četiri meseca, a produktivnost nikada nije bila toliko niska. Hoćete li vi da prehranite porodice mojih drugova na kraju nedelje?“

Iz zone istovara nailazio je traktor. Vozač više nije mogao mnogo da vidi, a njegove prednje viljuške za dlaku su izbegle sudar sa jednom prikolicom sa ravnom platformom.

„Hajde, brišite odavde, mala moja, zar ne vidite da smetate!“

„Ne smetam ja, nego magla. Samo treba da platite svoje dokere na neki drugi način. Sigurna sam da će njihova deca biti srećnija da večeras vide oca nego da od sindikata naplate premiju osiguranja za slučaj smrti. Požurite, Manka, za dva minuta ću vam uručiti lični poziv za sud i sama ću se izjasniti pred sudijom.“

Poslovođa odmeri Zofiju, pa pljunu u luku.

„Ne vide se više čak ni vaši krugovi u vodi!“, reče ona.

Manka slegnu ramenima, zgrabi svoj voki-toki i pomiri

se s obavezom da naredi opšti prekid aktivnosti. Nekoliko trenutaka kasnije odjeknuše četiri zvuka trube, smesta zaustavivši balet dizalica, liftova, viljuškara, jahača, frontala i svega što je moglo da se kreće oko kranskih staza ili na teretnim brodovima. U daljini, u nevidljivome, sirena za maglu jednog tegljača odgovori na prestanak aktivnosti.

„Zbog ovih zastoja luka će se na kraju zatvoriti.“

„Nisam ja ovde bog i batina, Manka, ja samo sprečavam vaše ljude da se ubiju. Prestanite da se durite, mrzim kad se svađamo, častim vas kafom i kajganom. Idemo!“

„Možete da me gledate koliko hoćete tim svojim anđeoskim očima, ali upozoravam vas, čim vidljivost dostigne deset metara, sve ću ponovo pokrenuti!“

„Čim budete mogli da pročitate ime svakog broda na njegovom trupu! Idemo!“

Fišers Deli, najbolja kantina u luci, već je bila krcata. Kad god bi počela da se spušta magla, svi lučki radnici bi se tamo okupljali da podele nadu u razvedravanje koje će im spasti dan. Stariji su sedeli u dnu sale. Najmlađi su, stojeći za pultom, grickali nokte pokušavajući da kroz prozor razaberu pramac nekog broda ili krak brodske dizalice, prve znake poboljšanja vremena. U zatišju povremenih časakanja, svi su se molili, stomaka vezanog u čvor, uznemirenog srca. Za ove nekvalifikovane radnike, koji su šljakali dan i noć, nikada se ne žaleći na rđu i so što im izjedaju zglobove, za ove muškarce koji više nisu osećali svoje žuljevite ruke, bilo je strašno vratiti se kući sa nekoliko dolara sindikalne garancije u džepu.

U bistrou je vladala kakofonija – od zveckanja pribora za jelo, šištanja pare iz velikog aparata za filter-kafu, do drobljenja kockica leda u šejkeru. Na klupama presvučenim crvenim skajem, dokeri su se zbili u grupe od po šest ljudi ne uspevajući da razmene mnogo reči koje bi nadjačale buku.

Matilda, konobarica sa frizurom u stilu Odri Hepbern, krhke figure i u bluzi dezena *vichy*, nosi poslužavnik toliko natovaren da flaše na njemu samo nekom magijom ostaju u ravnoteži. Sa blokčetom narudžbina zabodenim u kecelju, ide tamo-amo od kuhinje do tezge, od šanka do stolova, od sale do pulta mašine za pranje suđa. Dani velike maglušine za nju su bez predaha, ali u svakodnevnoj samoći su joj i najdraži. Svojim velikodušnim osmesima, iskošenim pogledima, duhovitim i ostrim doskočicama, uvek na kraju podigne moral muškarcima koji se sa njom druže. Vrata se otvaraju, ona okreće glavu i osmehuje se, dobro poznaje onu koja upravo ulazi.

„Zofija! Sto broj pet! Požuri, samo što se nisam popela na njega da bih ti ga zadržala. Odmah ću vam doneti kafu.“

Zofija seda tamo sa poslovođom, koji i dalje gundā.

„Pet godina im govorim da postave volframsku rasvetu, uštedelo bi se najmanje dvadeset dana rada godišnje. Sem toga, ove norme su idiotske, moji momci znaju da rade i na pet metara vidljivosti, svi su profesionalci.“

„Šegrti čine samo trideset sedam odsto vaše radne snage, Manka!“

„Šegrti su tu da uče! Naš zanat se prenosi sa oca na sina, i ovde se niko ne igra životima drugih. Dokerska kartica se zaslužuje po svakom vremenu!“

Mankino lice se smekša kada ih Matilda prekinu da spusti narudžbinu, ponosna na svoju hitrinu stečenu na poslu.

„Kajgana sa slaninom za vas, Manka. Zofija, pretpostavljam da ti ne jedeš, kao i obično. Ipak sam ti donela kafu mada znam da je nećeš popiti, sa mlekom, bez pene. Hleb, kečap, to je to, sve vam je tu!“

Već punih usta, Manka joj zahvali. Matilda nesigurnim glasom upita Zofiju je li slobodna uveče. Zofija joj odgovara

da će svratiti po nju čim joj se završi smena. Odahnuvši, konobarica nestaje u metežu lokala, koji se i dalje puni. Iz zadnjeg dela prostorije, neki čovek ozbiljnog izraza lica kreće ka izlazu. U visini njihovog stola zastaje da se javi poslovođi. Manka obriše usta i uspravlja se da ga pozdravi.

„Šta ti radiš ovde?“

„Isto što i ti, došao na najbolju kajganu u gradu!“

„Poznajesh li našu šeficu obezbeđenja, poručnicu Zofiju...?“

„Nismo imali to zadovoljstvo“, odmah ga prekide Zofija ustajući.

„Onda vam predstavljam svog starog prijatelja, inspektora Džordža Pilgeza iz Policijske uprave San Franciska.“

Srdačno je pružila ruku detektivu, koji ju je začuđeno pogledao kada je pejdžer zakačen za njen pojas počeo da zvoni.

„Mislim da vas neko zove“, reče Pilgez.

Zofija pogleda u mali aparat za pojasom. Iznad broja sedam, lampica je neprestano žmirkala. Pilgez ju je odmerio smešeći se.

„Kod vas ide do sedam? Vaš posao mora da je vraški važan, kod nas se zaustavlja na četiri.“

„Prvi put da ova lampica zasvetli“, odgovori ona uznemireno. „Moram da vas ostavim, izvinjavam se.“

Ona pozdravi dvojicu muškaraca, dade mali znak Matildi, koja je nije videla, i probi se kroz gužvu do vrata. Za stolom, za kojim je inspektor Pilgez već zauzeo mesto, poslovođa doviknu:

„Nemojte da vozite prebrzo, na manje od deset metara vidljivosti nijedno vozilo ne sme da se kreće dokovima!“

Ali Zofija ga nije čula; podigavši kragnu kožne jakne, potrčala je ka svom autu. Jedva da je zalupila vrata, a već je pokrenula motor koji je upalio u četvrtini okreta ključa. Službeni ford krenu i pojuri niz dokove uz zavijanje sirene.

Činilo se da Zofiji ni na koji način nije smetala neprozirna magla koja je postajala sve gušća. Vozila je u ovom sablasnom okruženju, provlačeći se između nosača kranova, veselo slalomirajući između brodskih kontejnera i nepomičnih mašina. Bilo joj je dovoljno nekoliko minuta da stigne na ulaz zone trgovačke delatnosti. Usporila je na kontrolnom punktu, iako je po ovom vremenu put već morao biti slobodan. Rampa sa crveno-belim prugama bila je podignuta. Stražar doka 80 izađe iz svoje kućice, ali po ovakvoj *beloj noći* ne vidi se ništa. Više se nije videla ni njegova ispružena ruka. Zofija je nastavila Trećom ulicom, koja se pružala duž lučke zone. Nakon što je prešla ceo poslovni kompleks *Kineski bazen*, Treća ulica se konačno odvojila ka centru grada. Nepokolebljiva, Zofija je vozila pustim ulicama. Njen pejdžer se ponovo oglasio. Glasno je protestovala.

„Činim sve što mogu! Nemam krila, a brzina je ograničena!“

Jedva da je završila rečenicu kad ogroman blesak rasprši maglu zaslepljujućim oreolom svetlosti. Prolomi se udar groma neverovatne snage, potresavši sve prozore na fasadama. Zofija razrogači oči, malo jače pritisnu papučicu gasa i igla poče polako da se penje. Onda uspori da pređe Market strit, svetlo na semaforu nije se više moglo razaznati, i skrenu u Karni. Još osam blokova je delilo Zofiju od njenog odredišta, devet ako bi pristala da poštuje smer ulica, što će nesumnjivo raditi.

U mračnim ulicama, provala oblaka je razdirala tišinu, krupne kapi su prštale na šoferšajbni u zaglušujućem pljusku, brisači su bili nemoćni da oteraju vodu. U daljini, samo se vrh, najviši sprat veličanstvene piramidalne kule *Transamerike* pomaljšao iz gustog crnog oblaka koji je prekrivao grad.

*

Zavaljen u fotelju prve klase, Lukas je uživao u dijaboličnom ali božanski lepom prizoru koji je gledao kroz prozor. Boing 767 kružio je iznad zaliva San Franciska, čekajući hipotetičku dozvolu za sletanje. Nestrpljiv, Lukas lupnu po pejdžeru pričvršćenom za kaiš, gde je lampica broj sedam neprestano treperila. Stjuardesa priđe, naredi mu da ga ugasi i da ispravi naslon: letelica se približavala aerodromu.

„Ama, prestanite da dolazite, gospođice, i prizemljite već jednom prokleti avion, žurim!“

Kapetanov glas je pucketao preko zvučnika: vremenski uslovi na tlu bili su relativno teški, ali ih je mala količina kerozina u tankovima primoravala da slete. Zamolio je letačku posadu da sedne i pozvao je šeficu kabinskog osoblja u kokpit. Zatim je spustio mikrofon. Usiljeni izraz lica stjuardese prve klase zaista je bio dostojan Oskara: nijedna glumica na svetu ne bi uspela da namesti osmeh Čarlija Brauna kakav je ova prilepila za uglove usana.

Vremešna gospođa koja je sedela pored Lukasa i koja više nije uspevala da kontroliše strah, ščepala ga je za ručni zglob. Lukasa je zabavilo blago drhtanje njene vlažne ruke. Niz udaraca je potresao trup aviona, svaki jači od prethodnog. Činilo se da je metal trpeo koliko i putnici. Kroz prozorčić se moglo videti kako krila aviona osciliraju maksimalnom amplitudom koju su predvideli *Boingovi* inženjeri.

„Zašto je pozvana šefica kabine?“, upita starica na ivici suza.

„Da umoči kocku šećera u kapetanovu kafu!“, odgovori Lukas, sav ozaren. „Premrli ste od straha?“

„I više nego što mislite. Moliću se za naše spasenje!“

„Ah! Poštedite me toga smesta! Nego, čuvajte taj strah, srećnice, veoma je dobar za zdravlje! Adrenalin čisti sve. To

vam je tečni deblokator krvnih sudova, i onda tera vaše srce da radi. Upravo dobijate dve godine života! Dvadeset četiri meseca pretplate badava, uvek dobro dođe, premda, sudeći po vašem izrazu lica, program mora da i nije baš vickast!“

Presuvih usta da bi govorila, putnica nadlanicom obrisala graške znoja sa čela. U grudima srce počeo je da joj lupa, disanje joj postade otežano, a mnoštvo svetlucah zvezdica igralo joj je pred očima. Lukas ju je, zabavljen, prijateljski potapšao po kolenu.

„Ako čvrsto zatvorite oči, i naravno, koncentrišete se, trebalo bi da vidite Velikog medveda.“

Prasnulo je u smeh. Njegova komšinica je izgubila svest i glava joj je pala na naslon za ruke. Uprkos žestokim turbulencijama, stjuardesa ustade. Oslanjajući se koliko je mogla na odeljke za ručni prtljag, krenula je ka onesvešćenoj ženi. Iz džepa kecelje izvadila je bočicu soli, koju je otvorila i provukla ispod nosa besvesne starice. Lukas ju je pogledao, još više zabavljen.

„Morate priznati da bakica ima izgovor što se ne drži dobro, vaš pilot ju je izlupao na mrtvo ime. Osećamo se kao na rolerkosteru. Recite mi... ostaće među nama, časna reč... taj vaš bapski lek... na njoj... je l' vi to hoćete da isterate đavola Belzebubom?“

I nije mogao da obuzda još jedan nalet smeha. Šefica kabinskog osoblja besno ga odmeri: nije nalazila ništa smešno u toj situaciji i stavila mu je to do znanja.

Iznenadna vazдушna jama grubo odbaci stjuardesu ka vratima kokpita. Lukas joj se široko nakezi, pa svojski ošamari svoju susedku. Ova se trgnu i otvori jedno oko.

„I evo je opet među nama! Koliko vam milja donosi ovo kratko putovanje?“

Pa se nagnu da joj šapne na uvo:

„Ne stidite se, pogledajte ove oko nas, svi se mole, mnogo je smešno!“

Nije imala vremena da odgovori, uz zaglušujuću riku motorâ avion je upravo dodirnuo tlo. Kapetan obrnu potisak reaktorâ i siloviti mlazevi vode počeo je šibati po letelici, koja konačno stade. Putnici cele kabine su aplaudirali pilotima ili su sklapali ruke u molitvu, zahvaljujući Bogu što ih je spasao. Ogorčen, Lukas otkopča sigurnosni pojas, zakoluta očima, pogleda na sat i krenu ka izlazu.

*

Kiša je udvostručila snagu. Zofija je parkirala ford uz trotoar koji se graničio sa Kulom. Spustila je vizir za sunce, otkrivajući dugmence na kojem su bila ispisana slova CIA. Istrčala je na pljusak, kopala po dnu džepa tražeći sitniš i ubacila jedini novčić koji je imala u parking-sat. Zatim je prešla esplanadu, prošla pored troja rotirajućih vrata što su omogućavala pristup glavnom holu veličanstvenog piramidalnog zdanja koje je obišla. Pejdzher na njenom pojasu ponovo je zavibrirao: prevrнула je očima.

„Žao mi je, ali mokri mermer je veoma klizav! Svi to znaju, osim možda arhitekata...“

Često su se šalili na poslednjem spratu Kule, govoreći da je razlika između arhitekata i Boga u tome što Bog sebe ne smatra arhitektom.

Išla je duž spoljašnjeg zida zgrade do jedne ploče koju je prepoznala po svetlijoj boji. Stavila je ruku na nju. Ploča na fasadi se uvuče postrance, Zofija utrča i klizna vrata se istog časa vratiše na svoje mesto.